

THE NO.1 SUNDAY TIMES BESTSELLER

Ketija Kellija

VĪRI
DRAUGI
MĪLĀKIE
,

TRĪS SIEVIETES, TRĪS NOSLĒPUMI...

Ketija Kellija

VĪRI, DRAUGI
UN MĪLĀKIE

Cathy Kelly

OTHER
WOMAN

Ketija Kellija

VĪRI, DRAUGI
UN MĪLĀKIE

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.152.1-31
Ke 255

Copyright © Cathy Kelly 2021

The moral right of Cathy Kelly to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Design and Patent Act of 1988
All rights reserved

Ketijas Kellijas romāna "Vīri, draugi un mīļākie"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārklīņa
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-030-9

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

MARIJAM UN DILANAM

ES TIK ĻOTI LEPOJOS AR JUMS ABIEM, MĪLU NO VISAS SIRDS.

Mamma

Prologs

Novietoju automašīnu uz zāles apmales pie slimnīcas, nelikdamās ne zinīs par visiem uzrakstiem, kuri mani brīdina, ka automašīnai tiks uzlikta riteņu bloķēšanas iekārta.

Man tas nerūp. Man ir jānokļūst neatliekamās palīdzības nodaļā. Vai nav vienalga, kas notiek ar kaut kādu automašīnu?

Laižos pusskriešus, jo smagums krūtīs kopš brīža, kad man piezvanīja no slimnīcas, neļauj skriet, kā nākas. Vai elpot.

Man vajag elpot dziļi, lai nomierinātos.

Pie joda ar dziļu elpošanu, lai nomierinātos! Man ir jātiek pie viņa.

Tagad. Ātrāk.

Es varu noturēt viņu pie dzīvības.

Neviens ārsts to nespēj: viņam vajag mani, vajag, lai es turu viņa roku, piespiežu viņu atgriezties dzīvē.

Nav laika doties uz informācijas centru – šī slimnīca man nav sveša, es jau redzu divviru durvis, kuras ved uz neatliekamās palīdzības nodaļu, redzu, kā pa tām iznāk

kāds vīrietis, metos skriet un satveru vienu durvju pusi, pirms tās paguvušas atkal aizkrist.

Un iekšā esmu.

Vērīgi raugos apkārt. Uzmanīgi ielūkojos līdz galam neaizvilkto nodalījumu aizkaru spraugās. Kāds vīrietis, kurš vemj kaut ko pretīgi melnu.

Divi policisti, kuri nostājušies pie kāda nodalījuma.

Sieviete, kurai pievienots sirds monitors.

Un tur jau viņš ir.

Ieraugu viņa ļengano roku. Roku, kura mani ir tik daudzreiz glāstījusi.

Nostājos pie jau pilnā nodalījuma un grasos kaut ko sacīt, kad kāda ārste uzkarina sev kaklā stetoskopu un paziņo:

– Es vēlos runāt ar viņa sievu.

Ārste tūlīt iziet ārā, un es sekoju, tad ieraugu, kā viņa tuvojas citai sievietei. Ārste mierinoši uzliek plaukstu uz viņas rokas.

– Es esmu viņa sieva! – drudžaini iesaucos.

Ārste strauji pagriežas, un es ieraugu šo otro sievieti, pazīstu viņu, redzu šausmas viņas sejā.

– Sieva esmu es, – pārliecināta atkārtoju, – nevis viņa.

PIRMĀ DAĻA

KRĪT RUDENS LAPAS

Pirmā nodaļa

Sida

Oskaram Vaildam bija taisnība – darbs ir dzerošo ap-rindu lāsts. Nevar gan teikt, ka pašā “Lolojumā” notiek jebkāda dzeršana. Spraucos cauri “Vijolnieka elkoņa” apmeklētāju bariem, veikli izvairīdamās no puīša, kurš mal-dīgi uzskata, ka tumšmatainas, trīsdesmitgadīgas maza auguma sievietes piektdienu vakaros nāk uz krodziņu vie-nīgi tāpēc, lai meklētu tādus skaistuļus kā viņš, kuri ne-kādi nespēj novaldīt savas rokas, un klusībā uzslavēda-ma sevi, ka neesmu viņu nogāzusi zemē. Krav Maga ir lieliska paš aizsardzības sistēma, taču visam ir savs laiks un vieta.

Mans ceļš ved uz mājīgu kaktiņu kroga tālākajā galā, kur jau būs ērti iekārtojušies mani “Lolojuma” kolēģi.

“Lolojums” ir valsts daļēji finansēta atbalsta grupa, di-bināta, lai uzlabotu Īrijas iedzīvotāju veselību un izglīto-tu ikvienu, kurš ceptus kartupeļus ar kariju, taukos cep-tu burgeru un ar cukuru pārpilnu limonādi uzskata par

caurcaurēm līdzsvarotu maltīti. Tomēr izglītošana ir smags darbs, un piektdienas vakara atpūta mums ir vajadzīga tikpat ļoti kā jebkuram citam strādniekam, tāpēc piektdienās pat mūsu viskaislīgākie godži ogu cienītāji vienotā barā steidzas pāri ielai uz “Vijolnieka elkoni”, lai sevi atalgotu par nedēļu, pilnu ar sapulcēm, telefona zvaniem, sanāksmēm zūmā un e-pastiem, kuru ir bijis pietiekami daudz, lai apraktu mūs vainas apziņā līdz pat mūža galam. Tā kā izskatītos pagalam nelāgi, ja veselības guru tiktu regulāri manīti lietojam alkoholu, ēdam pārlietu sāļas krodziņa uzkodas un izbaudām darbavietas rituālu, kura laikā tiek salīdzināts, kuram šajā nedēļā klājies vissliktāk, mēs pulcējamies krodziņa nelielajā, atsevišķajā telpā, kur neviens mūs nevar redzēt.

– Šodien saņēmām datus no Veselības ministrijas. Par spīti reklāmas kampaņai, otrā tipa diabēta slimnieku skaits turpina pieaugt. Par spīti gadu ilgušai reklāmas kampaņai, – žēlojas Robijs, kurš “Lolojumā” ir nostrādājis trīspadsmit gadu, tikpat ilgi, cik es, un ir arī šīs kampaņas vadītājs. Es esmu atbildīga par skolēnu veselību, un tas ir tāpat kā censties aizturēt plūdus ar mazu spainīti.

Papliķēju nelaimīgajam Robijam pa muguru, uzmanīdamās, lai neizgāztu to, kas izskatās pēc lielas brendija glāzes, un uzmeklēju brīvu vietu līdzās Kloī, praktikantei, kura te strādā pirms studiju uzsākšanas un šķiet tik jauna, ka viņai līdzās es jūtos tā, it kā man būtu septiņdesmit, nevis tikai trīsdesmit četri gadi. Šobrīd Kloī izskatās pagalam nelaimīga.

– Sida! – viņa iesaucas vienlīdz dedzīgi un satraukti, un var manīt, ka tūlīt sekos ilgs bēdu izklāsts. – Edriena šodien uz mani kļiedza, *kļiedza*, – viņa man stāsta. – Tikai tāpēc, ka mums bija beigušās viņas iecienītās kafijas

kapsulas. Tās pirkt taču nav mans pienākums, vai ne? Kā tev šķiet, vai viņai nav kāda garīga kaite?

Kloī, pavisam nesen pabeigusi skolu un vēl nepietiekami norūdījusies, lai spētu mierīgi uztvert klaigāšanu birojā, vērīgi raugās uz mani pāri savas glāzes malai un gaida atbildi. Viņa nevar būt divpadsmitgadīga, jo citādi viņu nepieņemtu par praktikanti, tomēr viņa tāda izskatās, kaut arī ir rūpīgi likusi lietā modernu acu zīmuli, uzvilusi ļoti nobriedušas sievietes kostīmu un uzlikusi "es esmu gudriniece" brilles biezos rāmjos.

Pārdomāju visu, ko varētu sacīt: "Edriena savu darbu paveic labi, taču dažreiz viņa to vairs nespēj izturēt un dodas uz virtuvi, lai ļautos nelielam dusmu izvirdumam un atgūtu možumu ar kofeīna palīdzību."

Kloī pazīst vienīgi skolotājus, kuriem nevajadzētu kliegt. Tādējādi dusmu izvirdums darbavietā tiek nepareizi iešķirotis garīgās veselības sadaļā, kur jau atrodas savaldību zaudējuši ļaudis, kuri taču nevar būt normāli. Es teiktu: neskaitot bērnu pieskatīšanu, darbs mūsu birojā ir viņas vienīgā pieredze.

– Šis darbs nav tāds, kā biju iedomājusies, – Kloī turpina. – Kā tu ar to tiec galā, Sida?

Kloī ir mani redzējusi kopā ar manu mazo māsu Vilmu, kurai ir deviņpadsmit gadu, un man sāk rasties aizdomas, ka viņa uzskata: esmu Vilmas māte un tādējādi arī no gādīgajām.

Es neesmu no gādīgajām. Ne tuvu.

Un vēl – vai viņa tiešām uzskata mani par Vilmas māti? Man ir trīsdesmit četri, nevis četrdesmit četri gadi, kaut gan, godīgi runājot, mani ādas kopšanas paradumi ir nedaudz pavirši.

Bārmenis beidzot pasniedz man pasūtīto lielo vīna glā-

zi, es pirms atbildes grasos pārlicināties, cik skābs tas ir, un tad iedomājos: kuru gan es te cenšos piemulķot? Piektdien pussešos vakarā es būtu ar mieru dzert akumulatoru skābi. Un tomēr šī akumulatoru skābe iedarbojas, es iedzeru pirmo lielo malku un skaļi uzelpoju.

– Kloī, nevēlos izklausīties nelīdzsvarota, taču dažreiz es ieeju biroja virtuvē un izlamāju mikroviļņu krāsni. Tas man palīdz nomierināties.

Vakar man biroja virtuvē uznāca neliela dusmu lēkme, jo biju saņēmusi izmisīgu zvanu par to, ka līdzās skolai, slavenai ar to, ka tur nav nekāda sporta laukuma, atvēries saldo pankūku franšīzes uzņēmums. Es to pastāstu Kloī.

– Bet tu taču ne uz vienu nekliezi, vai ne? – Kloī jautā, ar katru mirkli izklausīdamās aizvien jaunāka.

Pacietība nekad nav bijusi viena no manām smalkākajām īpašībām, tomēr es saņemos, cik vien spēdama.

– Darbs var padarīt cilvēkus nervozus, Kloī. Edriena savu darbu veic ģeniāli, aizrautīgi. Tas noteikti nebija jā-uztver personiski, bet, ja gribi, es ar viņu parunāšu. Vai viņa atvainojās?

Kloī nosarkst.

– Jā, vairākas reizes, bet ne jau par to ir runa, vai ne?

– Darba vidē mēdz valdīt spriedze, – es saku, nodomādama, ka krodziņš dara savu darāmo, un es jūtos pietiekami mierīga, lai neuzgāztu Kloī savas glāzes saturu, lai viņai parādītu, kā patiesībā mēdz uzvesties aizkaitināti cilvēki.

– Gribi kādu načo? – Es sniedzu Kloī paciņu, lai mainītu sarunas tematu.

– Es neēdu rūpnieciski apstrādātu pārtiku, – viņa svētulīgi attrauc.